

BIVAKTARE, m. 5. En, som blifvit tillsatt att gifva akt på bien, när de skola svärma, för att passa på svärmarna.

BIVERK, n. 5. (föga brukl.) 1) Se *Bigöra*. — 2) Mindre verk i en fästning, bredvid ett större.

BIVINST, f. 5. Mindre vinst, som tillfälligtvis åtföljer en större, hufvudsaklig.

BIVISE, m. 2. pl. — *visar*. Se *Vise*.

BIVISTA, bi'vi'sta, v. a. 1. Vara närvarande vid ett tillfälle, då en större mängd folk är samlad, antingen för nöje skull eller i och för något allvarsamt och viktigt ändamål. *B. en bal, ett bröllop, en rådplägning, ett fältslag, en gudstjänst, en ceremoni, en begrafning, en disputationsakt.* — *Syn.* Närvara vid, Deltaga uti, Vara med på, vid. [Bev--.]

BIVISTANDE, n. 4. Närvaro vid ett tillfälle, då en större mängd folk är samlad. Se vidare *Bivista*. *Balens, ceremoniens b.* [Bev---.]

BIVRÅK, m. 2. Se *Slaghök*.

BIVUAK, --äck, m. 5. (fr. *bivouac*) 1) En trupps nattkvart under bar himmel, i fiendens grannskap. — 2) Tågande trupps rast under bar himmel. [Bivuaek.]

BIVUAKERA, v. a. 1. Vaka eller rasta under bar himmel. Jfr. *Bivuaek*. [Bivuaekera, Bivuaekera.]

BIVÄG, m. 2. 1) Mindre väg, som afviker ifrån och går på sidan om en större. — *Syn.* Äfväg, Sidoväg, Genväg. — 2) (fig.) Mindre hederlig utväg, som begagnas, för att genom list och konsterver vinna eller utföra något. Motsats: Raka vägen. *Nyttja, gå b-är.*

BIYNGEL, n. 5. Ungarne af bien i en kupa.

BIZARR, se *Bisarr*.

BIÄLSKÄRE, m. 5. (af *Bi*, s. n.) En, som mycket tycker om bin eller är road af biskötsel.

BIÄLSKÄRE, m. 5. (af *Bi*, part.) Särskilt, vanligtvis hemlig älskare, utom den egentliga och förklarade.

BIÄNDAMÅL, n. 5. Underordnad ändamål jemte det hufvudsakliga.

BIÄTANDE, a. 1. (nat. hist.) Säges om vissa fågelarter, som leva af bin.

BIÄTARE, m. 5. Flyttfågel, allmän i söderländerna, men i Sverige sälsynt, stor som en trast, med lång, något böjd och spetsig näbb, rygg och vingar brunröda, strupen gul med svart omgifning, kroppen inunder blågrön; lever af insekter, särdeles bin, getingar och gräshoppor. Merops apiaster.

BJEBB, n. 5. Se *Bjebbände*.

BJEBB! int. *Bjebb, bjebb, bjebb!* säges på spe till någon, som ifrigt talar emot eller smågrälar. Brukas i barnspråket och i det lägre umgängsspråket.

BJEBBA, v. n. 1. 1) Skälla tätt och fint, såsom knähundar, o. d. — 2) (fig. fam.) Ifrigt och med mycken talfohet motsäga eller gråla på någon. *B. emót*, ifrigt motsäga.

BJEBBA, f. 1. (fam.) Qvinna, som är fallen för att bjebba emot. Säges isynnerhet om små flickor.

BJEBBANDE, n. 4. 1) Tätt och fint skällande. Jfr. *Bjebba*, v. n. 1. — 2) (fig.) Handlingen, då man bjebbar (bem. 2).

BJEBBARE, m. 5. (fam., föga brukl.) En, som är fallen för att bjebba emot. Brukas mest om gossar.

BJEFS, n. 5. sing. (fam.) Samteliga smärre prydnader i ett fruntimmers klädsel, såsom band, bandrosor, spetsar, o. s. v. [Bjäfs.]

BJELKANKAR, n. 5. (byggn.k.) Ankar, hvar med bjelkar sammanhållas.

BJELKE, m. 2. pl. *bjelkar*. 1) För byggnadsbehof tillhuggen stock. *Utskeppa b-kar. B-karne i ett hus.* (Bibl., fig.) *Du ser grundet i din broders öga, men ej b-n i ditt eget*, du ser din nästas minsta fel, men är blind för de största hos dig sjelf. — 2) (herald.) Figur, liknande en bjelke, på en vapensköld.

BJELKBAND, n. 5. Jernband, ankar, hvar med bjelkar i en byggnad fästas.

BJELKLAG, n. 5. Lag, rad af bjelkar, i tak eller golf.

BJELLA, f. 1. Se *Biskopsört*.

BJELLERFORMIG, a. 2. (bot.) Som till formen liknar en bjellra. *B-a blommar.*

BJELLERSELE, m. 2. pl. — *selar*. Seldon, försedd med en eller flera bjellror.

BJELLERSLÅDE, m. 2. pl. — *slädar*. Slåde, med tillhörande bjellersele.

BJELLRA, f. 1. Liten ihålig, nästan klotformig, helrund klocka af malm, med små hål eller smala öppningar, och inuti försedd med små kläppar, hvilka vid skakning slå emot metallen och förorsaka ett starkt klingande ljud; fästes merendels på seldon till slädar, dels för nöje och prydnad, dels för att under åkningen bortskrämma vargar.

BJERT, a. 1. 1) Säges om färger, som äro mycket lysande, i ögonen fallande. *Ljusrödt och halmgult äro b-är färger.* — 2) (fig.) Starkt i ögonen fallande, skarpt afstickande. *En b. motsats.*

BJERT, adv. På ett bjert sätt. *Lysa b. B. sticka af emot något.*

BJESSE, m. 2. pl. *bjessar*. (fam.) 1) Stor, grof och stark karl. — 2) (fig.) Person, som utmärker sig för insigter, konstfärdighet, o. s. v. *Han är en b. i matematiken, i musik, i fäkta, rida och voltigera. Rik b., b. att vara rik*, en ganska rik man. — *Syn.* Se *Kaze*.

Ann. Ordet är ursprungligen detsamma som *Basse*; jfr. *Bondbasse*.

BJUDA, v. a. 5. Ind. pres. sing. *Bjuder*; pl. *Bjuda* ell. (i administrativ stil) *Bjud*. Imperf. sing. *Bjöd*; pl. *Bjödo*. Konj. Impf. *Bjöde*. Imper. *Bjud!* Sup. *Bjudit*. Part. akt. *Bjudande*; part. pass. *Bjuden*. En äldre, ännu stundom förekommande form har: *Böd, Budo. Böde. Budit. Buden.* 1) Med kraft af laglig myndighet förordna, stadga; befalla. *Vi bjude och befalle* (i kongliga förordningar). *B. hörsamhet, tystnad. Komungen bjöd honom att tiga.* Neutralt säges *B. öfver*, i mening af: herrska, regera öfver, t. ex.: *Darius bjöd öfver halfsa Asien; b. öfver millioner*; äfv. i mening af: hafva att förfoga öfver, t. ex.: *Vet, att han b-der öfver en half million riksdaler; när man har sådana medel att b. öfver, måste man lyckas i sina företag.* — *B. upp*, se *Uppbjuda* (sina krafter, o. s. v.). — *Syn.* Se *Förordna, Befalla, Förfoga*. — 2) (fig.) Föreskrifva till efterrättelse, åläggas som pligt. *Guds ord b-der, att . . . Klokheten, försigtigheten b-der, att . . . Min pligt b-der mig att så handla, b-der mig tystnad.* — *Syn.* Se *Föreskrifva*. — 3) Bedja någon att komma till ett ställe (för att deltaga i en måltid, ett nöje, eller bivista någon offentlig och högtidlig förrättning). *B. någon att komma till sig på kalas, på frukost, på bröllop*, o. s. v. *B. någon på middag, till middag hos sig. B. någon till middagen*, bedja någon spisa middag hos sig.